

Gyöngy férgesek

Készítette: Fábíán Fanni Vanda (IMMKZ3)

szabad bölcsész BSCa

Témavezető: Dr. habil. Farkas-Kérchy Vera (PhD) egyetemi docens

Szegedi Tudományegyetem Bölcsész- És Társadalomtudományi Kar

Lezárás dátuma: 2025. 01. 13. Szeged

Tartalomjegyzék

Címoldal	1
Bevezetés	3
Önabjekció és vizuális kultúra	7
Könnyek és hányás közt	
A nemlét és a hallucináció.....	
Könnyek és hányás közt	
Az elgondolhatatlan fenyegetése	11
A hullá jelzi	
Ezen lányok.....	13
Egy nő	
A fogadat csikorgatod	
Istenem ki vagyok én?	
Van ez a feszültség	
Sylvia Plath az önéletírás védőszentje	18
Túl sok minden van itt.....	
Halálszerelmes leányistenek	21
Nyitott szemmel megyek a kínszenvedés elébe	
Apád halálával.....	
Konklúzió	29
Irodalomjegyzék.....	30

EZ LESZ AZ UTOLSÓ ALKALOM, HOGY VALAKI MÁS ISTENE VAGYOK.

AZ ISTENLÉT PONT OLYAN, MINT A LÁNYLÉT,

EGY ÖRÖKKÉVALÓ KÖNYÖRGÉS A HITÉRT¹

- KRISTIN CHANG

((BEVEZETÉS))

Az utóbbi időben egy különös jelenség ragadta meg a figyelmet: Sylvia Plath személye és költészete szinte szimbóllumá vált, különösen az online térben, mémek és közösségi média-utalások révén. Plath versei a fájdalom, az önazonosság és a létkérdések időtlen témáit boncolgatják, és úgy tűnik, ezek a motívumok a mai fiatal nők életérzésére különösen rezonálnak. De miért? Miért vált egy tragikus sorsú költő egy későbbi generáció érzelmi megnyilvánulásainak kulcsfigurájává? Hiszen több évtized telik el a mai lányok születése és Plath életpályája között.

Sylvia Plath és költészete nem csupán egyéni művészi kifejezés maradt, hanem egy generáció kódjává vált a fájdalom és a lázadás megjelenítésében. Az irodalmi szimbóllumként való

felemelkedése párhuzamba állítható azokkal az eszközökkel, amelyekkel a kortárs szépségterror hatást gyakorol a női identitásra. Ez az esszé azt vizsgálja, hogyan vált Plath alakja és munkássága a társadalmi nyomás elleni lázadás szimbolikus terepévé, miközben a kulturális erőszak finom formái újra és újra feltűnnek a fiatal nők életében.

thanks for changing my life.
i love you

i'm literally a historical record of
structurally imposed madness in
women's life, culminating in
unthinkable tragedy. please
reconsider

¹ „This is the last time I'll be someone else's god. Godhood is just like girlhood: a begging to be believed.”

- Chang, Kristin: Churching. sajátfordítás. *Up the Staircase Quarterly*,
URL: <https://www.upthestaircase.org/kristin-chang.html>

women only have 4 moods

az ironikus önabjektálásával reflektálnak a kortárs világunkban megjelenő szépségkultuszra és identitásválságra. Én úgy gondolom a modern feminizmusból való kiábrándultság jelenik meg ezekben a képekben, a BuzzFeed újságírója Emmeline Clein 2019-es cikkében létrehozta a „disszociatív feminizmus” kifejezést. „Úgy néz ki, most internalizálni kezdtük a létfájdalmainkat és dühünket, tudatosan vigyorgunk rájuk, elzsibbasztva magunkat, hogy közönyösek maradjassunk.”² – írja Clein, aki a zsibbasztó új jelenséget a nők internalizált külső szemlélőjének tudja be. Minden nőben van egy hang, egy belső Másik, aki folyamatosan monologizálva elemzi, milyen reakciókat vált ki a létezése, miközben ez a szemlélő igazából önnönmaga. A saját bejáratott nagy testvérünk. Clein érvelése szerint a kortárs fiatal nők úgy érzik, hogy azok a problémáikért a társadalmat okoló nők, akik még hangot is adnak nemtetszésüknek, szimplán hisztérikus benyomást keltenek és igazából mondhatni taszítóak. Helyette megjelent az új trend, miszerint saját magunk tehetünk lelki nyomorunkról, de ha ezt szarkazmussal és gúnnyal kezeljük, az már sokkal vonzóbb és hisztériák sem leszünk.

² „We now seem to be interiorizing our existential aches and angst, smirking knowingly at them, and numbing ourselves to maintain our nonchalance.”

- Clein, Emmeline: The Smartest Women I Know Are All Dissociating, sajátfordítás, *Buzzfeed news*, 2019. URL: <https://www.buzzfeednews.com/article/emmelineclein/dissociation-feminism-women-fleabag-twitter>

A *Bolhafészek* (Fleabag. Phoebe Waller-Bridge, 2016-2019) című sorozat pont ezzel a disszociációval játszik el, amikor a főszereplő karakter egy morálisan erősen megkérdőjelezhető tette után a kamerába néz és gúnyos kommentárral kikacsint ránk a képernyőn keresztül. „*Fleabag úgy írja le magát, mint egy rothadó, rovar-lepte kupac szemét, és mi ezért önelégülten megtapsoljuk a nőiesség ezen új értelmezését.*”³ Az elérhetetlen társadalmi szerepek és a médiumokban megjelenő túlesztétizált életképek egy olyan disszociációs folyamatot indítanak be, amivel szemben a másik elidegenítése és a cinizmus lesz a megküzdési stratégia. Elérhetetlen a szépség, a karrier, a test, a szeretet, a család, a lakás, a pénz, a hírnév. Talán poszthumán világunk hozadéka, hogy a test mint börtön-metaphora egyre nagyobb és nagyobb teret nyer a kortárs kultúrában. „*A test apokaliptikus újragondolásának részét képezik a kortárs művészetekben és populáris kultúrában egyre gyakrabban színre kerülő testinvázió-víziók, metamorfózis-fantáziák vagy a groteszk korporealitás kiaknázására tett kísérletek, melyek radikálisan húsbavágó, gyomorforgató és szívfacsaró eszköztárral, performer és néző testét-lelkét nem kímélő módszerekkel, de mégis a határtalan kíváncsiság, játékosság jegyében, egy alternatívan megélhető valóság táptalajaként, a kulturális/ideológiai előírásokat potenciálisan felülíró, felforgató ellen-produktív potenciálként mutatják fel/be a testet.*”⁴ A művek és vizuális anyagok, amiket vizsgállok, a női testet és az azzal járó hozadékokat mint a pszichét terrorban tartó tényezőt ábrázolják, ezen kívül megjelenik bennük az önabjekció mint egyfajta tudatalatti megküzdés saját elidegenített testünkkel.

Dolgozatom keretét Julia Kristeva munkássága és abjekt koncepciója adja meg a lányinternet-szubkultúrák mentén, aminek Plath művészete mint előfutár jelenik meg dolgozatom olvasatában, ezért Plath naplóidézeteit és Kristeva elméletének részleteit állítom párhuzamba. Írásomban kísérletet teszek a vizsgált szubkultúra problémáiban való elmerülésre és a kortárs lánytestek és testélmények mémekben megjelenő reprezentációjának olvasatára a testtudomány (body studies) diszciplínája felől, majd meglátásaimat a dolgozat utolsó részletében néhány konkrét példaelemzéssel illusztrálom.

³ „*Fleabag describes herself as a rotting, insect-infested pile of trash, and we applaud, smug in our new understanding of womanhood.*”

- Clein, Emmeline: The Smartest Women I Know Are All Dissociating, sajátfordítás, *Buzzfeed news*, 2019. URL: <https://www.buzzfeednews.com/article/emmelineclein/dissociation-feminism-women-fleabag-twitter>

⁴ Kérchy Anna: Tapogatózások. A test elméleteinek alakzatai. Apertúra, 2009. tél.
URL: <https://www.apertura.hu/2009/tel/kerchy-2/>

Előrevetítve dolgozatom egy elemi szempontját, szeretném megindokolni az általam eszközölt rendhagyó nyelvezetet. A célom a Kristevai poétikus nyelv megragadása volt és az általam elemzett mémekben megjelenő szöveges anyagok prózai mivoltának személtetése. Azon a nyelven akartam írni ezekről a lányokról, amit ők maguk is talán a sajátjuknak érezhetnek és ami reprezentál egyfajta feminista teoretikai hagyományt. Úgy gondoltam írásomnak egy autentikusabb⁵ hangszínt adhat, ha megpróbálom azt az egyedi, pulzáló nyelvet a dolgozatban is megfogni, ami a test, a fragmentáltság és az elvárások által keltett szorongó kétségbeesést szeretné szimulálni.

Kérchy Anna így írja le a testtudományt tanulmányában: „(...) *A testet a társadalmi interakciók, hatalmi elrendeződések, reprezentációs stratégiák, valamint pszichés viszonyulások, a megélt tapasztalatok és a narratív identitásélmények makro- és mikroszintjein vizsgáló interdiszciplináris terület*⁶”. Dolgozatom írása közben én magam is így tekintettem ezen tárgyalt testekre, míg a mémekre mint ezen területek mentén megélt élmények feldolgozására, megélésére tekintettem. Azt gondolom, az általam vizsgált művek, képek és események reflektálnak a kortárs önabjekcióra, a nők által megélt szépségkultusz fenyegetésére, és párhuzamba hozhatók az internetes szubkultúrák világával. Célom megvizsgálni ezen anyagok szimbolikájának és esztétikájának erőszakos és brutális mivoltát, melyek olvasatomban a szépségmítosz terrorjára adott válaszként, ellenállási stratégiaként értelmezhetők, és nem utolsósorban az ebből kialakuló női halálobszesszióval, kiüresedéssel és elidegenedéssel hozhatók összefüggésbe. Úgy gondolom az ilyen fajta, hiperfeminin, „cukorba mártott” undor/terror/horror a test és a személyiség egyfajta intencionális ön-abjekciója, aminek célja a női fizikai lét és a testben való létezés traumájának feldolgozása az abjekció nyelve által.

⁵ „(...) *A szubjektum testbe-vetettsége mellett érvelő Kristeva is végső soron a költői nyelv metaforikus, ritmikus, rímes képes beszédében véli megelni az autentikus megszólalási módot* (...)”.

- Kérchy Anna: Tapogatózások. A test elméleteinek alakzatai. Apertúra, 2009. tél. URL: <https://www.apertura.hu/2009/tel/kerchy-2/>

⁶ Kérchy Anna: Tapogatózások. A test elméleteinek alakzatai. Apertúra, 2009. tél. URL: <https://www.apertura.hu/2009/tel/kerchy-2/>

((ÖNABJEKCIÓ ÉS VIZUÁLIS KULTÚRA))

„KÖNNYEK ÉS HÁNYÁS KÖZT SZÜLÖM MEG MAGAM.⁷”

Szeretném egy való életbeli, konkrét példával kezdeni a túlélés eszközeként működtetett ön-abjekció tárgyalását, ez pedig az anorexia és az elhízás testformálása mint a megvetést másokból undorkeltéssel előcsalogató magatartásforma.

Sok szexuális bántalmazást átélt nő tudatosan növeszti, kicsinyíti testét a társadalom által undorítónak és megvetettnek tartott módon.

„, (...) Ez a tanulmány megerősíti a rendellenes étkezés és a gyermekkori szexuális erőszak közötti szoros kapcsolatot, ami a szorongásos zavarok, a depresszió, az öngyilkossági kísérletek és a szerhasználat magas kockázatával járó traumás reakciókhoz vezethet. (...) Azt javasoljuk, hogy a szexuális erőszakkal összefüggésben az étkezési zavart úgy kell elképzelni, mint egy önszabályozó megküzdési stratégiát, amely az említett traumatikus események miatti érzelmi diszregulációt kíséri, és a klinikusoknak ekként kell kezelniük.”

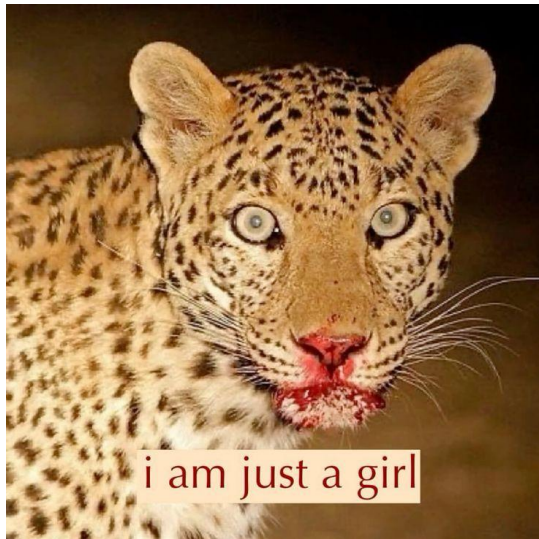
Az idézet egy 2022-es tanulmányból⁸ származik, amiben a rendellenes étkezési zavarok és a szexuális abúzus közti kapcsolatot kutatták. De a dolgozat említést tesz egy felmérésről, aminek eredményei alapján az étkezési zavarokkal vizsgált nők 80,9%-a volt szexuális erőszak áldozata.

Ennek egy kézenfekvő és jellegzetes példája az anorexia vagy éppen a túlsúly. Azzal, hogy valaki csont és bőr vagy haj és zsír, sokszor azt szándékozik elérni, hogy egy ujjal se nyúljanak az undortól hozzájuk, hogy a szépség, a testi egészség, az esztétikus hiányából fakadóan háruljanak el tőlük a fenyegetések. Undorodom a testemtől, mert idegennek érzem benne magam, hiszen hogy lehet az enyém az, aminek határait egykoron a Másik erőszakkal átlépte? Ahogy testem idegenné válik, úgy akarom elidegeníteni a Másiktól is, mert a fenyegetés soha meg nem szűnően adott, ezért a húst és bőrt olyan formán amorfizálom, hogy az másoknak a határait sértse meg, hogy a másik öklendezve forduljon el a kiálló bordám látványától vagy hájam redőinek látványától.

⁷ Kristeva, Julia: Bevezetés a megalázottsághoz. Ford. Kiss Ágnes. *Café Babel* 20.sz, 1996., 170. old.

⁸ Malet-Karas, Aurore, és Piet, Emmanuelle és Bertin, Eric és Bernard, Delphine: Disordered eating as a repercussion of sexual assault: a consequence to consider, Eating and Weight Disorders, *Studies on Anorexia, Bulimia and Obesity* 27, 2022, URL: <https://doi.org/10.1007/s40519-021-01356-5>

Persze nyomorult érzés egy ilyen testben létezni, de hát ebben a testben, amit már megsértettek, amibe már belenyomultak, semmi sem tehetne nyomorultabbá, mint ha még egyszer átlépnek határait, még egyszer helyettesítenem kéne az Én-t, hogy megvédjem Önnön valóm. „Megéri” a mártíráldozatot a testi metamorfózis, ha azzal hermetikusan zárhatom el magam egy láthatatlan fallal a fenyegetések elől.

De nem szabad elfelejteni, hogy a női testbe való születés önmagában hordozza a terror kódját, a fenyegetettséget. Ne menj haza egyedül, érh haza időben, ne beszélj idegenekkel, ne hagyd őrizetlenül az italod, ne öltözz kihívóan, ne mosolyogj, sétálj gyorsan, ha egyedül vagy, hívj fel valakit, vegyél paprika sprayt, hordj magadnál bicskát, akciós a rózsaszín sokkoló. A női test önmagában egyfajta közundornak örvend, tud szülni, tud menstruálni. A női test kíváncsú és szép

és megtűrt mindaddig, amíg nem lépi át a határokat. Amíg nem emlékeztet rá, hogy képes akkorára tágítani a rést, hogy azon egy új élet bújjon ki.

Amíg nem emlékeztet rá, hogy a rés nem csak képes vérezni és lebomlani és fájni, de ezt kérhetetlenül meg is teszi. Mary Russo a női testet egy barlanggal azonosítja a női groteszket tárgyaló írásában, és ez a barlang magába foglal mindent, ami fenyegető és abjekt. „*Vér; könnyek, hányás, ürülék – minden üledéke a testnek, ami leválik és terrorizál és visszataszít a femininitás oldalán – ezek mind ott vannak lent az abjekció barlangjában.*”⁹ Ezen hasonlóságok mentén talán nem meglepő, hogy a modernkori reflexió az abjekcióban találta meg a fegyvert, hogy ezek a lányok szimbolikusan tárják fel belső barlangjukat és digitalizálják azt.

„A NEMLÉT ÉS A HALLUCINÁCIÓ, VAGYIS EGYFAJTA REALITÁS HATÁRÁN, MELYET, HA ELISMEREK, MEGSEMMISÍT.”¹⁰

Írja Kristeva az abjekció tárgyáról. Mégis motoszkál itt valami, ami nagyon hasonlít ehhez a leíráshoz, a nemlét és hallucináció köztes paradoxonához.

⁹ Russo, Mary: The female grotesque. Saját ford. Routledge, 1994, New York, London, 2. old.

¹⁰ Kristeva, Julia: Bevezetés a megalázottsághoz. Ford. Kiss Ágnes. Café Babel 20.sz, 1996., 169. old.

Maga az internet, a virtuális tér is teljes mértékben leírható így. Nemlét és hallucináció. Lányok tömkelege menekül nap mint nap a nemlétebe, de ennek a felismerése, elismerése az önmegsemmisítés beismerésével érne fel.

Ha identitásom az határozza meg, hogy mások által meghatározott és konstruált kategóriákba sanyargatom magam, még hozzá ezeket a kategóriákat népszerűségük alapján váltogatom, így ami tegnap voltam, ma már letagadom, akkor az nem lesz-e egyenlő az önmagam megszüntetésével? „*A kivetett fáradhatatlanul épít, de tulajdonképpen mégis csak egy tévelygő. (...) Kóborog ahelyett, hogy önmagát elismerné (...), hogy valamihez tartozna.*¹¹” A homogén identitás hiányának tényezője nem fog magával hozni egyfajta nemléte, egy örök határsértő köztes lebegést élet és halál között?

Mit kezd egy lány, amikor a fragmentált, széttartó és feszítő internet, a szimuláció statikus sercegése megszállja az agyát?

Az internet nyelvéhez nyúl, amit ismer, amit gyermekkor óta beszél, ami anyanyelvibb az anyanyelvénél. A pixelek mint betűk, a képek mint szavak válnak a modern női önéletírás eszközévé. De hogyan is néznek ki ezek az önéletírások?

Látszólag irreleváns képek, velős tömondatok és erősen stilizált betűtípusok, gyerekrajzokat megidéző, ijesztő kifejezések, idézetek és kulturális utalások, szakralitás és az isten általi elhagyatottság, magány és brutalitás, de közben a humor, az élce, az irónia színtere ez. Feldolgozni önnön traumánk, annyit tesz, mint virtualizálni a fájdalmunkat. Kivetni magunkból és digitalizálni az érzést, hogy valami nincs rendben, hogy valami sosem lehet rendben.

¹¹ Kristeva, Julia: Bevezetés a megalázottsághoz. Ford. Kiss Ágnes. *Café Babel* 20.sz, 1996., 174. old.

„(...) AZ ÉN BOLDOGSÁGOM AZ, HA KITÉPEK EGY DARABOT AZ ÉLETEMBŐL, A FÁJDALOM ÉS A SZÉPSÉG EGY DARABKÁJÁT, ÉS EGY PAPÍRDARABON GÉPPEL ÍROTT SZAVAKKÁ VARÁZSOLOM? (...) AZ ÉLETEMET, AZ ÉRZÉSEIMET, A FÁJÓN ÉLES ÉRZELMET PRÓBÁLOM IGAZOLNI AZZAL, HOGY BETŰKBE FARAGOM?¹²”

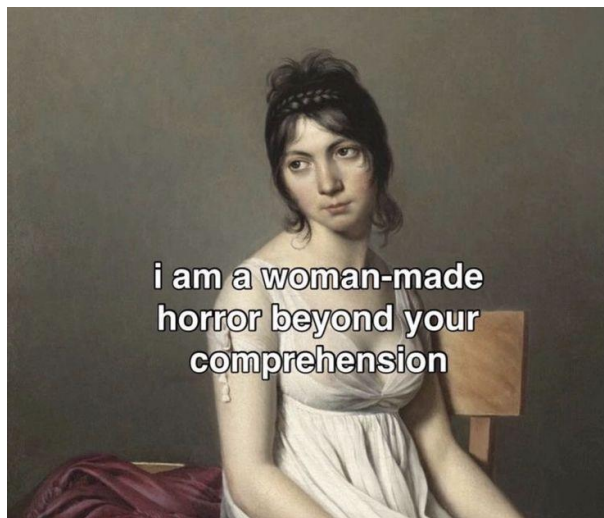
Az önabjekció mint kifejezési forma, mint lázadó taktika, nem újkeletű. Én magam is utalok a feminista performansz-művészetre, mint az önabjekció legnagyobb felületére, de az én vizsgálatomban fontosnak tartottam kiemelni Barbara Creed *radikális abjekció*¹³ fogalmát. Creed elképzelése szerint akkor kerül sor radikális abjekcióra, amikor a nő ráébred, hogy a testének abjekt mivolta egy a patriarchális társadalom által teremtett mítosz. Ezeket a mítoszokat önmagukból kifordítva lesz a radikális abjekció/önmagunk abjekciója fegyver és taktika. Creed a horrorfilmek viszonyában vizsgálja a radikális abjekció mivoltát, főleg olyan művekben, ahol a női szörny átlépi a humán lét talaját, és mint vámpír, sellő, vérfarkas, macskaember vagy más non-humán életforma válik fenyegetővé. Ezt a köztes *határátlépő* létet használja fel mint fegyver a kortárs horrorfilm női szörnye, hogy a Törvényt megtagadhassa. Én Creed teóriájához kapcsolódva a traumadigitalizációt, az internetes személyiségünk anonim megteremtését, a digitális tér haláljellegét és a széttartó női identitások személyiség megszüntető létét tartom finom, de nonhumán formáknak. „*Eredetétől függetlenül (a kortárs női szörny) célja a patriarchális rend aláásása, megkérdőjelezése és elpusztítása – abjekt horror jeleneteken keresztül –, míg saját magát újra alkotja, de már önnön törvényei alapján.*¹⁴” írja Creed. Úgy gondolom ez kivetíthető és igaz az általam vizsgált szubkulturális csoportra is, és ez alátámasztja az önabjekció felerősödését és megküzdési stratégiajellegét, hiszen ez a taktika más teoretikusok által is kiemelt figyelmet kapott a kortárs térben.

¹² Plath, Sylvia: Naplók. Ford. Lázár Júlia, Bp., *Marfa-mediterrán és Pesti szalon kiadók*, 1998. 23. old

¹³ Creed, Barbara: *The Monstrous-Feminine*. London, New York, *Routledge*, 1993. 189. old.

¹⁴ Creed, Barbara: *The Monstrous-Feminine*. Saját ford, London, New York, *Routledge*, 1993. 190. old.

((AZ ELGONDOLHATATLAN FENYEGETÉSE))

A szépség mindig a „Másikat” fogja megtestesíteni, mindig rajtam kívül lesz, mindig idegen lesz és határon túli. Mindig lesz zsír, és ha nincs zsír, akkor a viaszos bőr alól előkandikáló csontok vannak, vagy ha nem csontok, akkor a rothadó fogak és elszorvadó íny, vagy ha nem a fogak, akkor a fejbőrből kihulló haj, vagy ha a hajam megmarad, akkor lesznek sebhelyek, vérzés, hányás és váladék, és mindezek után az út

végén mindig, de mindig ott lesz belém ivódva a halálban való elrothadás és lebomlás ígérete. Az életem végén el fogok bukni, mert élőlénynek születtem, a halál kódolva van a szövetemben. Egy harc, amit lányok tömkelege folytat nap mint nap, egy olyan harc, amiről mindenki tudja, nem lehet megnyerni. De mi azért csak küzdünk tovább.

Harcoldj tovább, és amikor hízol, kipattogsz, leizzadsz, ráncosodsz, megöregszel is, csak harcolj és harcolj és harcolj, amíg össze nem esel az elvárás súlyától. Most a halállal harcolsz, gyermek, egy teljes életem át! Vágd fel magad és formázd újra, szervezd át, építsd újra az egész behemót tested, belső szerveid, az anyád arcát, a nagymamád arcát és az ükanyád arcát.¹⁵

Irts ki magadból mindent, ami arra emlékeztet, hogy hús-vér ember vagy, aki hús-vér emberek sorából született meg. Szelídítsd meg, tarts forradalmat, legyél önmagad diktátora, utáld és vedd meg, és soha, de soha ne érezd otthon magad a húsban, ami körülvesz. Az abjekt végtelenül és radikálisan kizár.

Kristeva legkézenfekvőbb példája esszéjében a halott test mint abjekt létező. Míg itt fekszik előttem kiterítve a test, mi volt, de már igazából nincs, nekem le kell tagadjam a lét hiányát, hiszen hogyan tudnék élni, ha felfogom és megértem, hogy minden izmom, inam, zsigerem megfeszítése sem elég ahhoz, hogy leküzdjem a rám váró rothadást. Ezen analógia által szeretném bemutatni feltételezésem a női test abjekt mivoltáról.

¹⁵ Talán érdemes lehet megemlíteni, hogy a szépség kultuszának és elnyomásának tárgya már a populáris média reflexióiba is kezd beszivárogni. Többek között olyan kortárs filmek foglalkoznak a témával, mint a *Heretú skelter* (Herutá sukerutá, Mika Ninagawa, 2012), a *Neon Démon* (The Neon Demon. Nicolas Winding Refn. 2016) vagy az idén megjelent *A szer* (The Substance. Coralie Fargeat, 2024). Ezekben a filmekben a testi brutalitás mind kiemelt szerepet kap a szépség szolgálatában.

„A HULLA JELZI NEKEM, MI AZ, AMIT FOLYAMATOSAN ELHÁRÍTOK, HOGY ÉLHESSEK.”¹⁶

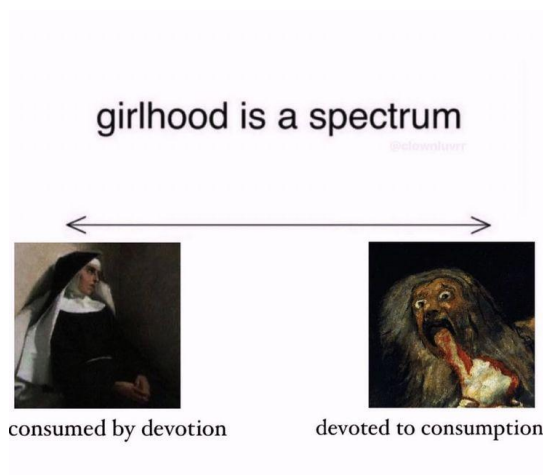

Az undor, ami lányként elfog önnön és más nők testének látványától, mindig a szépséggel kerül relációba. Míg itt áll előttem a saját test, mi van, de relatíve nemsokára nem lesz, nekem le kell tagadjam a bőr, a hús, a zsír szépségének hiányát („Nincs is jobb az önmegvetésnél arra, hogy bebizonyíthassuk: maga a megvetés tulajdonképpen a minden lényt, értelmet, nyelvet vagy vágyat megteremtő hiány beismerése.”¹⁷), hiszen, hogyan tudnék élni (ebben a testben), ha felfogom és megértem, hogy minden izmom, inam, zsigerem megfeszítése sem elég ahhoz, hogy a rám váró rothadás legalább egy szép testet érjen utol.

De egy újabb szituáció vizsgálata. Míg itt áll előttem a másik teste, mi van, de hamarosan nem lesz, nekem le kell tagadjam a Másik szépségének hiányosságait vagy, ad absurdum, a velem szemben álló test szépségét. Megvetem a közértben a pénztárosnőt ráncos arcát látva, miközben emlékezem, hogy én is csak test vagyok, akinek arcán elkerülhetetlenül megjelennek majd az öregedés jellemzői. Megvetem a szomszéd lányt, mert szebb a szeme formája, miközben emlékezem, hogy nekem sosem lesz meg ez a szépségem, mert sosem fogok az ő anyjából újjászületni.

Hiszen hogyan tudnék élni (mások tekintetében), ha felfogom és megértem, hogy minden izmom, inam, zsigerem megfeszítése sem elég ahhoz, hogy olyan (ha egyenesen nem szebb) legyek, mint a Másik.

Ezeket a vizuális, zsigeri tapasztalatokat hozom relációba önnön testemmel, amit otthon a négy fal között cafatokra szedek és elemzek, amíg azt sem tudom megmondani, hogy ami a tükörből visszanéz rám, az ténylegesen egy test-e, és ténylegesen hozzám tartozik-e.

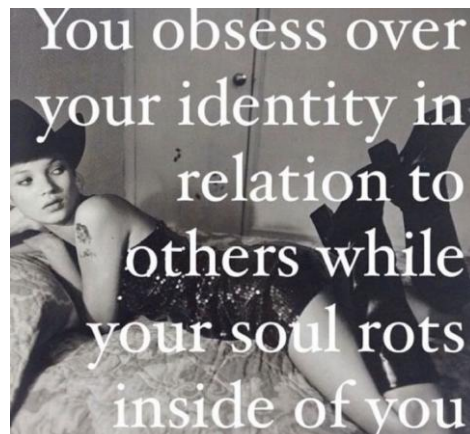

¹⁶ Kristeva, Julia: Bevezetés a megalázottsághoz. Ford. Kiss Ágnes. *Café Babel* 20.sz, 1996., 170. old.

¹⁷ Kristeva, Julia: Bevezetés a megalázottsághoz. Ford. Kiss Ágnes. *Café Babel* 20.sz, 1996., 171. old.

Képem mozaikos zagyvaság, mióta leváltunk anyánkról, nem is tudjuk igazából, hogyan nézünk ki. Számomra ettől is lesz a női testben való lét egy örökösen abjekt élmény.

Mi akkor a modern szépségkultusz, ha nem szervezett elutasítás és kiközösítés? Egy klub, aminek sose lehetek a tagja. Kristeva úgy fogalmaz a megalázottságról (abjection) írt esszéjében, hogy a megvetés egy reakció a minket ért túlzó, tolerálhatatlan és elképzelhetetlen fenyegetésre, ami egyszerre vonz, de elérhetetlenségével taszít is minket, hiszen saját halandóságunkkal szembesít. A halálfélelem absztrakt megtestesítője. Ezen lányok számára ilyen a szépség. És ez az, ami ellen foggal és körömmel és hússal és belső szervekkel küzdenek, horror és undor és femininitás keveredik össze a kulturális termékekben és mémekben, a groteszk maga kerül a szemünk elé.

És ez az, ami ellen foggal és körömmel és hússal és belső szervekkel küzdenek, horror és undor és femininitás keveredik össze a kulturális termékekben és mémekben, a groteszk maga kerül a szemünk elé.

A szégyentől, amit elbukásomtól érzek, az fog megvédeni, ha bukásom tényét felnagyítom és az érzéseim kifejezem a nyelvvel, az eszközzel, amit születésemtől fogva a kezembe adtak, vagyis az internet nyelvével. „*A groteszk legerősebben a belső pszichéhez kapcsolódik és a test állapotának kulturális kivételéhez. A groteszk, a nyugtalanító képe, a szörnyszerű, eltorzult és túlzó abjekt nem az anyaggal lesz azonos, hanem a test és a Törvény közti távolságot és izolációt feltételezi.*¹⁸” – mi a szépségmítosz, ha nem az esztétikai törvénykönyv maga, ami által érvényesülhetünk a világunkban, és mi a digitális önabjekt, ha nem a testünk és-e törvénykönyv szembenállásának kifejezése?

((EZEN LÁNYOK...))

Írtam pár sorral feljebb. De mégis kik ezek a lányok? Miről beszélek, amikor a „girlblogger” szubkultúra jelenségéről írok? Amikor az internetet benépesítő lányok és nők tömkelegét fogom csokorba?

Ez egy olyan internetes szubkultúra, ami elsősorban fiatal, traumatizált nőket foglal magába, akik ironiával, önabjekcióval és disszociációval ’önéletírnak’ az interneten, különböző vizuális nyelveken keresztül.

¹⁸ Russo, Mary: The female grotesque. Saját ford. Routledge, 1994, New York, London, 9. old.

A girlblogger egy lány, aki az iskola után pasztell rózsaszín modellek képeire dőlt betűtípussal írja rá a napi manifesztációs idézetét. A girlblogger egy lány, aki nyulakról posztol képeket, amin azt olvassuk: „félelemre születtem”. Egy lány, aki fásultan engedi el a valóságot és az internetre menekül, egy lány, aki képtelen kapcsolatokat teremteni, aki meg van róla győződve, hogy valami megfogalmazhatatlan *rend/ellenesség* bújik meg mélyen a bőre alatt, hogy léte egy tévedés, egy malőr, egy baki, egy ballépés. Maga az internet, a platform egyszerre lesz az önkifejezés terepe és az identitás performanszának színpada, az „önmagunkként való lét” tagadásának tere. Amíg egyszerre vágyik a tradicionális femininitás romantizált képére, paradox módon tagadja is azt. Ennek lesz eszköze a digitális önabjekció.

„EGY NŐ MÁR ELEVE ARRA VAN ÍTÉLVE, HOGY „LÁNNYÁ” ALACSONYÍTSA MAGÁT A VALÓSÁG TEREPÉN, AZ INTERNETEN PEDIG OLYAN APRÓVÁ ÜTLEGELHETI MAGÁT, AKÁR EGY ARANYSZÁL, ELFOGLALVA AZ EGÉSZ CYBERTERET.¹⁹”

írja Joanna Walsh *Girl Online: A user manual* című esszékötetében.

A végtelen „core” és „esztétika”, ami ellepte az internetet, a végtelen identitások miatt ezek a lányok olyan ágas-bogasnak látják az online valóságok kényszerét és felhozatalát, mint egy novellabeli zöldfügefa...

„MINDEN ÁG VÉGÉN OTT RAGYOGOTT-INTEGETETT EGY-EGY CSODÁS JÖVŐ, MINT KÖVÉR, BÍBORSZÍN FÜGE. AZ EGYIK FÜGE: FÉRJ, BOLDOG OTTHON, GYERMEKÁLDÁS, A MÁSIK FÜGE: HÍRES KÖLTŐNŐ, A KÖVETKEZŐ: RAGYOGÓ EGYETEMI TANÁRNŐ, MEGINT EGY MÁSIK FÜGE: E. G., A PÁRATLAN SZERKESZTŐNŐ, TOVÁBBI FÜGÉK: EURÓPA, AFRIKA, DÉL-AMERIKA, AZUTÁN: KONSTANTIN, SZÓKRATÉSZ ÉS ATTILA, MEG MÉG EGY SOR MÁS FURCSA NEVŰ SZERETŐ, MIND A LEGKÜLÖNLEGESEBB FOGLALKOZÁSI KÖRÖKBŐL, ÉS VOLT EGY ARANYÉRMES OLIMPIKON FÜGE IS, ÉS EZEKEN KÍVÜL SOK MÁS, AMIKET NEM TUDTAM PONTOSAN MEGHATÁROZNI. LÁTTAM MAGAM, AHOGY OTT ÜLÖK A FÜGEFAÁG HAJLATÁBAN, ÉS ÉHEN HALOK, PUSZTÁN AZÉRT, MERT NEM TUDOK DÖNTENI, MELYIK FÜGÉÉRT IS NYÚJTSAM A KEZEM. KELLETT VOLNA MINDEGYIK, DE HA VALAMELYIKET VÁLASZTOM, EZ AZT JELENTI, HOGY A TÖBBIT ELVESZÍTEM, ÉS AHOGY OTT ÜLTEM, TANÁCSSTALANUL HABOZVA, A FÜGÉK EGYSZERRE RÁNCOSODNI KEZDTEK, FEKETEDNI, ÉS EGYIK A MÁSIK UTÁN POTTYANT A FÖLDRE, A LÁBAM ELÉ.²⁰”

¹⁹ „A woman already encouraged to shrink myself to ‘girl’ IRL, online, a girl can hammer herself thin as gold leaf until she occupies the whole dimensions of cyberspace”

- Walsh, Joanna: *Girl Online: A user manual*. sajátfordítás. New York, Verso, 2022.

²⁰ Plath, Sylvia: Az üvegbúra. Ford. Tandori Dezső, Bp., Európa Könyvkiadó, 1977, 74-75

Sylvia Plath szavai *Az üvegbúrából*. Annyi választás, megannyi élet, és én képtelen vagyok megmozdulni. Párhuzam. Adott nekünk a kortárs Z-generációs nő, a modern lány, a poszthumán kor képviselője, a jóléti társadalom bennszülöttje, aki identitását születése óta az interneten lakott közösségek és csoportok által határozza meg. Az internet pedig tele van irányzatokkal, trendekkel, a közösségek elvárásai az anonimitás tényéből kifolyólag elérhetetlenül szubjektívek. A nőknek mindig voltak paradoxonokon alapuló platformjaik, amik egyszerre hirdették a fájdalmas szépség és a felszabadító önszeretet ígését. A női magazinok mint proto-fórumok adtak tanácsokat, hogy hogyan ne legyen hányingered, ha tükörbe nézel, majd arról, hogy hogyan adj le 10 kilót két nap alatt káposztaleves zabálással.

„A FOGADAT CSIKORGATOD, ÉS MEGVETED MAGADAT A REMEGŐS ÉRZÉKENYSÉGEDÉRT, AZTÁN AZON TŰNÖDSZ, HOGYAN BÍRJÁK KI EMBERI LÉNYEK, HOGY SZEMÉLYISÉGÜKET KÖNYÖRTELENÜL SZÉTMORZSOLJA EGY GÉPIES DIKTATÚRA, LETT LÉGYEN AZ EGY ÜZLETÁGÉ, EGY TÁRSADALOMÉ, VAGY EGY AKÁRMILYEN SZERVEZETÉ.”²¹

Creed²² is kiemeli, Gérard Lenne²³ 1994-es, erősen hímsoviniszta fennhangú írásában természetesnek veszi a női *skizofrén szörnyeteg* létezését, az ő szavaival élve „*A skizofrénia már eredettől fogva jelen van a nő viselkedésében.*”

say it with me

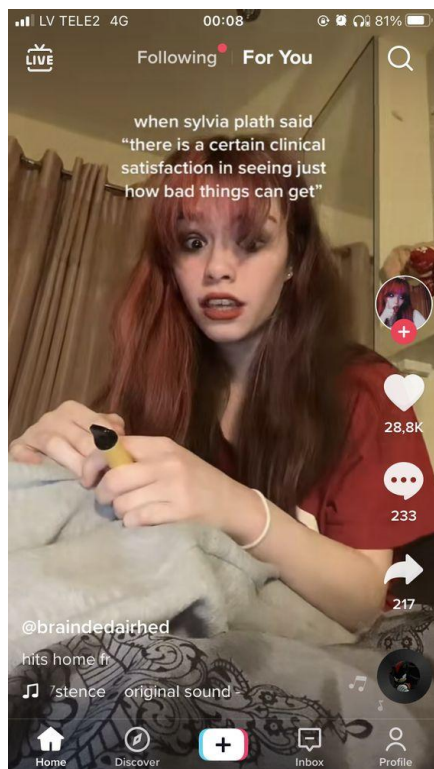
eating is not worth the shame u feel after!! eating is not worth the shame u feel after!! eating is not worth the shame u feel after!! eating is not worth the shame u feel after!! eating is not worth the shame u feel after!! eating is not worth the shame u feel after!!

²¹ Plath, Sylvia: Naplók. Ford. Lázár Júlia, Bp., *Marfa-mediterrán és Pesti szalon kiadók*, 1998. 43. old

²² Creed, Barbara: *The Monstrous-Feminine*. Saját ford, London, New York, *Routledge*, 1993. 5. old.

²³ Lenne, Gerard 'Monster and victim: women in the horror film', szerk. Patricia Erens, *Sexual Stratagems: The World of Women in Film*, New York: *Horizon*, 1979. 31–40 oldal

De mégiscsak a mémek és tanulmányok vizsgálata közben mintha az sejlene fel, hogy ez az „eredendő” skizofrén tudat nem egy a nővel együtt létrejövő és már eleve elméjébe kódolt létállapot lenne, hanem egy olyan mentális állapot, ami velejárója a női Foucault-i *kulturált test*²⁴ fenntartásának, aminek kortárs Törvénykönyvét, autoriter módon az internet anonimitásával, névtelen lányok egymáson és önnönmagákon gyakorolják. Jó érzés saját magunk diktátorának lenni, de mily jó érzés másokon uralkodni.

A 2020-as években a női identitást a virtuális térben archetipikus szerepekké cincálják. Minden héten megjelenik egy trend, egy új típusú „lány”, akinek szerepébe kell bújnunk azzal, hogy kodifikációit

magunkra öltjük, ezzel meghatározva magunkat kortársainknak, hiszen ezen jelek és szimbólumok azonnal meghatározzák, milyen fajta „lánnyal” is van a Másiknak dolga.

„ISTENEM KI VAGYOK ÉN? LÁNYOK, MINDENÜTT LÁNYOK. (...) ÉN MEG ÜLÖK ITT IDENTITÁS HÍJÁN: ARCTALANUL. (...) SZÁZADOKAT KELL MAGAMBA FOGADNOM, MIELŐTT ELALSZOM, MILLIÓ ÉS MILLIÓ ÉLETET MEGEMÉSZTENI, MIELŐTT HOLNAP MEGREGGELIZEM.”²⁵

Így legyél kókuszlány, áztasd a hajad sóba, lengjen körül a naptej illata, járjon át téged a delfinmotívum, és tetőtől talpig lepjenek el a hibiszkuszok, legyél egy sellő, egy miami Barbie.

Legyél „kokett” lány, tegyél mindenre selyem szalagot, burkold be magad fehér csipkével, járjál felnőtt balettra, legyél alutáplált, hiperfeminin neuróziscsomó, légy a két lábon járó Nina Sayers. Legyél „az” a lány, kelj fel hajlani fél négykor, reggelizz egy zöld dzsúszot, nyomj le egy pilates edzést, osztd be az életed minden pillanatát, legyél egy munkahelyi törtető, legyél egy akadémiai fegyver, hagyj hátra mindenkit. és csak menetelj előre, sose törj meg, légy a női Patrick Bateman. Santiago Córtes cikkében azt írja: „Egy „lány” (archetípus) sem volt elég jó...”²⁶

²⁴ Foucault, Michel: Power/Knowledge. Selected Interviews and Other Writings. 1972-1977, Szerk. Colin Gordon. New York, Pantheon, 1980.

²⁵ Plath, Sylvia: Naplók. Ford. Lázár Júlia, Bp., Marfa-mediterrán és Pesti szalon kiadók, 1998. 25. old

²⁶ Cortés, Michelle Santiago: The Hyperlinked Hyperfeminine: Is online girl culture more than a sludge of marketable microtrends? sajátfordítás. Lux magazine, 2023, URL: <https://lux-magazine.com/article/girling-online/>

“VAN EZ A FESZÜLTÉG AKÖZÖTT, HOGY ÉLNI AKARUNK, HOGY MI LEHESSÜNK A LEGTÖKÉLETESEBB LÁNYOK A FÖLDÖN, MINDEKÖZBEN PEDIG ÖRÖKRE ELTÜNNÉNK ÉS ELPUSZTÍTANÁNK MAGUNKAT, MERT A LÉTEZÉS NEHÉZ ÉS UNDORÍTÓ ÉS SE NEM MENNY, SE NEM POKOL, ÉS NEM SZÜLETHETSZ ÚJJÁ (...) AMI AZT JELENTI, HOGY SOHA NEM LEHETSZ A LEGTÖKÉLETESEBB LÁNY A FÖLDÖN.”²⁷

Így tovább és tovább, az internet skizofrén divatidentitás-gondozó attitűdjé szanaszét szedi a tudatot, az énképet. Szóval ez a szépség, ez a boldogság, ez a valóság, „ennek” kellene lennem ahhoz, hogy boldog legyek, „ennek” kellene lennem, hogy szeressenek. Az identitásunk maga a megalázottság. Az én helyébe a Másik lép, a Másik, az eszménykép.

Ez a mindig változó és formálódó eszménykép veszi át az Én helyét, birtokába vesz és elnyom, mint egy internalizált diktátor, ami megmondja, mire költsek (időt, pénzt, életet), hogy tartozhassak valahová.

Az az érzet tép szét, hogy sosem lehetek önazonos, hiszen ezt az adott archetípust, ezt a virtuális puccparádét emberi mivoltomból kiindulva sosem érhetem el. Sosem lehetek Én Én, mert ami helyettesítette az Önnön valóm, az igazából elérhetetlen röpke szimuláció csak. Kiragadott jelenet a Másik életéből. Kristeva a Másikról mint alteregóról ír: „*Nem olyan Másik, akivel azonosulni tudok, vagy akit magamban foglallok, hanem olyan Másik, aki megelőz, birtokol és birtoklása folytán ad nekem életet.*”²⁸

Guide to the Girlblog Aesthetic

I honestly think that this "aesthetic" is less of a fashion style but more like a set of philosophy/ideal and aura we aspire

movie/show recs

- virgin suicides
- black swan
- gone girl
- pearl.x
- girl, interrupted
- jennifer's body
- ahs

book recs

- my year of rest and relaxation
- perfume
- the art of seduction
- the bell jar
- sylvia plath poems
- ellen hopkins books

music rec

- lana del rey
- fiona apple
- marina
- subliminals (not really but wtv)

random stuff

- coke/coffee/vodka
- dior makeup
- brandy melville
- classical paintings of women
- crystals

²⁷ „There's this tension between wanting to live so you can be the most perfect girl on earth, and wanting to disappear or self-destruct because being alive is hard, gross, neither heaven nor hell, it'll never be 2014 again, and you can't be reborn as a small-framed nepotism baby which means you'll never be the most perfect girl on earth.”

- Sherbert, Biz: Intimacy and the Machine: Slouching Towards Girlblogging. sajátfordítás. *VARIOUS ARTISTS*, 2022, URL: <https://various-artists.com/girlblogger/>

²⁸ Kristeva, Julia: Bevezetés a megalázottsághoz. Ford. Kiss Ágnes. *Café Babel* 20.sz, 1996., 175. old.

Naomi Wolf *A szépség kultusza* című tanulmánykötetének bevezetőjében arra utal, hogy a nőkben létezik egy „árnyékén”, ami „szépségről szóló fogalmakkal van átítatva: sötét folyama az öngyűlöletnek, tele testi rögeszmékkel, az öregedéstől és az önuralom elvesztésétől való félelemmel (...)”²⁹

Istennek kell lennem, hogy leemelhessem a digitalizált, virtuális Másik Ént a képernyőről, hogy szerethetővé váljak, hogy végre boldog legyek. Kristeva szavaival élve:

„(AZ ABJEKT) OLYAN SZÖRNYŰ, SZUBLIMÁLT ÉS PUSZTÍTÓ SZENVEDÉS, AMIVEL AZ 'ÉN' KIEGYEZIK. (...) ELVISELEM MERT AZT HISZEM EZ A MÁSIK KÍVÁNSÁGA.”³⁰

Elviselem a szimulált életstílusok terrorját és tömkelegét, ami nap mint nap ellepi a virtuális teremet, mert úgy érzem pont ezt várják el tőlem. A tudatba beleintegrálódik az inherens hiba ténye, kettőtöröm magam, mert nem tudom, miért nem hasonlít a valóságom mások virtuális életéhez, nem tudom, mit kéne tegyek, csak azt tudom, hogy ha így haladok, egyedül halok meg. Határátlépés.

A virtuális Másik megszegi a képernyő szabályait, neontól csöpögve lép ki a telefonból jövő fénynyalábokból, hogy mint a tejen a pille megakadjon a torkomon, de ahelyett, hogy kiöklendezhetném, visszanyelem a gyomrom rejtekébe.

Vagy talán mégis feljön, de apró ételdarabok és gyomorsav helyett az eredmény habos-babos képek a rothadás, a kannibalizmus, az ön transzírozás motívumaival átítatva...

((SYLVIA PLATH, AZ ÖNÉLETÍRÁS VÉDŐSZENTJE))

„SZERETNÉM MINÉL TELJESEBBEN KIFEJEZNI A LÉNYEMET, MERT VALAHOGY ÚGY ÉRZEM, CSAK EZZEL IGAZOLHATOM, HOGY ÉLEK. HA AZ A DOLGOM, HOGY KIFEJEZZEM, AMI VAGYOK, KELL VALAMI UGRÓDESZKA, MÓDSZER, ÉLETELV – HOGY A SAJÁT KIS GYÁSZOS, SZEMÉLYES KÁOSZOMBÓL ÖNKÉNYES ÉS IDEIGLENES SZERVEZETET ÉPÍTSEK FÖL.”³¹

²⁹ Wolf, Naomi: *A szépség kultusza*, Ford. Follárdt Natália, Csokonai kiadó, 1999, Debrecen, 23. old

³⁰ Kristeva, Julia: Bevezetés a megalázottsághoz. Ford. Kiss Ágnes. *Café Babel* 20.sz, 1996., 169. old.

³¹ Plath, Sylvia: *Naplók*. Ford. Lázár Júlia, Bp., Marfa-mediterrán és Pesti szalon kiadók, 1998. 33. old

Plath-sorok az önéletírásról. Ebből is látszik, hogy számára az önnön trauma és élet feldolgozása a betűk által már inkább mint missziós tevékenység, egzisztenciaigazolás jelenik meg. „*Ha az a dolgom...*”.

Plath naplója számos relációba hozható az előző fejezetben tárgyalt öndigitalizációk jellemzőivel. Önnön magára sokszor csak mint fizikai létezőre hivatkozik³², naplója mintha saját identitásának igazolását szolgálná. Plath kétségbeesetten próbálja saját magának és legfőképpen környezetének (és számottevő helyen férfiaknak) bebizonyítani, hogy létezik, nem csak mint fizikai, materiális, testi létező, de mint legitim identitás. Részben itt látom azt, miért találták meg az ezekből a szubkultúrákból táplálkozó lányok a védőszentjüket Sylvia Plath írásaiban. Az identitásuk még felnőtt korukban sem megfelelő, örök traumatikus gyermeklétben ragadó, testüktől disszociált lányok a húsba és szavakba kapaszkodó írónőben látták meg az esélyt az azonosulásra.

Plath a saját identitásának szolidifikációjával küzdött, és évtizedekkel később a lányok, kik hasonlóan küzdenek a valóság érzékelésével, tőle kapták identitásuk sarokkövét azzal, hogy Plath a melankolikus, művészlélek női archetípusát kínálta eléjük.

Kitépni a fájdalmat és virtualizálni azt a szavak által. Ez az, amit ezek a lányok tesznek a vizuális médiumok által, csak úgy, ahogy Plath tette ezt naplóiban.

„TÚL SOK MINDEN VAN ITT, ÉS ÉN KÜLÖNBÖZŐ IRÁNYOKBA SZAKADOK, MÍGNEM EGÉSZEN ELVÉKONYODVA FESZÜLÖK NEKI A SZÁMOMRA ELÉRHETETLEN LÁTÓHATÁROKNAK. (...) MÁR SOHA TÖBBÉ NEM FOGOK A NAPBAN ÜLNI – LELASSULTAN, ERNYEDTEN, BÉKESSÉGTŐL ARANYOZOTTAN?”³³

Mintha a pár sorral fentebb idézett Joanna Walsh-sorokat olvasnánk újra. A lány szétfeszíti önnön magát az elérhetetlen hajszaolásával. Deidre Dowling Price 2010-ben a vallomásos költészetet (mely irodalmi irányzatnak Plath oszlopos tagja) veti össze a személyes blogok világával, és argumentációjában a blogokra, mint irodalmi értéket képviselő „helyekre” hivatkozik.

³² „*Itt vagyok, egy halom emlék a múltból és álom a jövőről, formás kis húsköteggé csomózva*”.

Plath, Sylvia: Naplók. Ford. Lázár Júlia, Bp., *Marfa-mediterrán és Pesti szalon kiadók*, 1998. 27. old.

³³ Plath, Sylvia: Naplók. Ford. Lázár Júlia, Bp., *Marfa-mediterrán és Pesti szalon kiadók*, 1998. 26. old.

A személyes jellegű tartalom magunkból való kiírását, mint katarzist írja le, aminek eszköze, hogy saját traumáinkba egy csoport aktív és passzív olvasót vonunk be egy perszóna és egy performansz megteremtésével. Az író és olvasó közt a határ elmosódik.³⁴ 'Fattyú' írásmód, ahogy Dowling Price nevezi.

„AZ AGYAM, HOGY EGY EGÉSZEN VISSZATASZÍTÓAN VILÁGOS HASONLATTAL ÉLJEK, OLYAN, MINT EGY SZEMÉTKOSÁR, PAPIRRAL, HAJCSOMÓKKAL ÉS ROTHADÓ ALMACSUTKÁKKAL TELI.”³⁵

Plath maga is eszközli az önabjekciót, és én ebben látom a téma izgalmas aspektusát. Évtizedek óta küzdünk egy olyan intézménnyel, aminek fennmaradása csak erősebb és erősebb lesz, a stratégia viszont nem változik, csak új formákat ölt, legyen az az irodalom, a feminista performansz-művészet³⁶ vagy a mindennapi lányok szerkesztett képei. Az *Üvegbúra* egy jelenetében a főszereplő Esthert szexuális abúzus éri, és védekezés közben támadója vére is rákerül az arcára.

Esther ezt a vért tudatosan nem mossa le az arcáról, sőt arcát megmerevíti, hogy a rászáradt testnedv leperegni se tudjon³⁷. A test a trauma színtere. Esther többször is kiemeli, mennyire fontos neki a tisztaság, órákat ázik egy tűzforró kádnyi vízben, most viszont szimbolikusan és ténylegesen is koszos marad. Esther a traumáját az által dolgozza fel, hogy másokból váltja ki az undort, tudatosan, ezzel mások határát megsértve. Fizikailag teszi láthatóvá a mentális traumát, amit az erőszak okozott (akárcsak az anorexia és az obezitás teszi), externalizálja a traumát. Esther lázadása abban áll, hogy a továbblépés helyett, a szimbolikus és tényleges megtisztulás helyett kiemeli, dobogóra teszi a női tesben való lét terrorát vagyis a már említett tényt, hogy a szexuális abúzus mindig ott leselkedik a sarkon.

³⁴ Dowling Price, Deidre: Confessional Poetry and Blog Culture in the Age of Autobiography, *FLORIDA STATE UNIVERSITY*, 2010, 2. old

³⁵ Plath, Sylvia: Naplók. Ford. Lázár Júlia, Bp., Marfa-mediterrán és Pesti szalon kiadók, 1998. 28. old

³⁶ „(...) A feminista performansz művészek húsbavágó módon játszanak a feminin testi jegyek eltúlzásával, mint antipornográf taktika.” Russo, Mary: The female grotesque. Saját ford. Routledge, 1994, New York, London, 24. old.

³⁷ „Ha mosolygok vagy sokat mozgatom az arcom, a vér természetesen pillanatok alatt lepereg, ezért aztán mozdulatlan-mereven tartottam az arcomat, és ha beszélnem kellett, megpróbáltam a fogaimon át, mozdulatlan ajkak közül hullatni a szavakat.” Plath, Sylvia: Az üvegbúra. Ford. Tandori Dezső, Bp., Európa Könyvkiadó, 1977, 114. old

Visualizing the woman I want to become in the mirror

Barbara Creed „*The Monstrous-Feminine*” című kötetében a női szörnyet/monstrumot több archetípusba³⁸ sorolja, és ezek mentén vizsgálja meg a horrorfilmekben fellelhető női fenyegetést. A következő fejezetben a vizsgált mémes anyagok alapján és a már felsorakoztatott vizuális példák alapján azt tekintem át, ahogy a kortárs lányinternet a szörny archetípusok egy részére mint *vágyott szerepekre* tekint³⁹. A tradicionálisan horrorban és rémmesékben fellelhető

kodifikációit idézi meg a szubkultúra vizualitása és intertextualitása. Az internet leánya vágyik a *femme kasztrátor* szerepére. Ezek a lányok önmagukat alakítják át a *vagina dentata* mentén, és fogukat rejtőzködés helyett közszemlére teszik.

((HALÁLSZERELMES LEÁNYISTENEK))

„SZERETLEK, MERT TE ÉN VAGY...AZ, AMIT ÍROK, AZ A SOKFÉLE ÉLET, AMIT MIND MAGAMNAK AKAROK. EGY KICSIT ISTEN LENNÉK, A MAGAM KICSINY MÓDJÁN.”⁴⁰

De mi a saját nyelvét kivágó és a traumáit az internetre montírozó lány, ha nem egy gyermekisten, egy angyal, egy próféta, aki a teremtésben oldja fel magát? A halál ténye nem létezik szakralitás nélkül, a mi kultúránkban legalábbis nem. De ugyanilyen a gyermeklét, a test, az éhezés, az áldozat, a mártír státusz. Konceptiók, amik mind szerves részeik ezeknek a lányoknak, az ő és Sylvia Plath önírásainak. Feltűnt, hogy ezekben a vizuális anyagokban rendre megjelenik egy a katolikus hithez köthető motívum, ikon, toposz. Ezért a képek elemzését is ennek mentén szerettem volna megkezdeni. Ha a halál az internet, akkor ezek a vizuális anyagok az oltárok, a zsoltárok, az énekek. Kis prófécia és gyónások, bűnök. Magától az abjekciótól sem idegen a szakralitás és a szakrális sem idegen az abjekciótól.

³⁸ Creed, Barbara: *The Monstrous-Feminine*. London, New York, Routledge, 1993. 3. old.

³⁹ Egy későbbi vizsgálat érdekes kérdése lehet, hogy miért van az, hogy amíg például a fiatal Pearl (Pearl, Ti West, 2022) rendszerint megjelenik a mémekben mint azonosulási pont a korábbi filmben látott (X, Ti West, 2022) már idős Pearl (a *vén banya*) soha nem kerül relációba ezekkel a lányokkal.

⁴⁰ Plath, Sylvia: *Naplók*. Ford. Lázár Júlia, Bp., *Marfa-mediterrán és Pesti szalon kiadók*, 1998. 23. old

Túry Ferenc pszichiáter könyvében a vallási koplalást tartja az anorexia előfutárának, példaként pedig Szent Margitot hozza fel az aszketikus éhezésre, anorexiára⁴¹. A koplaló szentek sokasága, akik Istennel éhezésük által léptek kapcsolatba, a véráztatta stigmák megjelenése, az Úr vacsora, Krisztus vérenek és testének elfogyasztása. Az egyház, ahol csak tudja, megszelídíti a testet és vele együtt az abjektet, és ennek a női test főleg ki van téve. „(...) *Világosan nyomon követhető a test kulturális jelentéssel való felülírása, fizikalitásának spiritualizálása a nyugati ikonográfiai hagyományban, ahol a könny vagy a női tej testnedvei (Szűz Mária jellegzetes attribútumai) miszticizálódva, az anyaság, a szeplőtelenység, a mindenható szeretet szimbólumaiként “testetlenednek el”, válnak transzcendens jelölővé.*” írja Kérchy Anna. A Russo által leírt női barlang üledékei megszentésednek, a női test fegyvere, a fenyegetés az undor, amit kiválthat, a Törvénytől való leválás megszűnik. A szakrális szépség Törvényei bekebelezik a kivetett női testet.

A másik oldalon viszont önostorozásra és önmegvetésre készlet „*A férfiú vére hőiesen ontatik hazáért és emberiségért a patriotizmus és a krisztusi önfeláldozás jegyében, a női menstruációs vér a bibliai bűnbeesés-bűnhődés fájdalmával, havi bajjal, nehéz napokkal, tisztátalan szennyel társul*”⁴² – idézi meg Elizabeth Grosz⁴³-t Kérchy Anna. Mintha a testet öltött nő nem lehetne más, csak *Áldozat vagy Fúria, Préda vagy Bestia, Martalék vagy Rémalak*.

„DE NE GONDOLD, HOGY NEM VETTEM ÉSZRE, HOGY EZT AZ AUTENTIKUS ÉNRE VALÓ REDUKCIÓT DIÉTÁNAK HÍVJÁK, ÉS HOGY HA ELÉG SOKÁIG FESZÍTEM A DOLGOT, MINDEGYIKÜK A SZENTSÉG VAGY MEGVILÁGOSODÁS REMÉNYÉT HORDOZZA MAGÁBAN, ÉS EZEK MIND EGYSZERŰEN CSAK FELKÉSZÜLÉSEK A HALÁLRA.”⁴⁴

⁴¹ Túry Ferenc: Anorexia, bulimia - Önségítő és családsegítő kalauz. *Print-X Kft.*, 2005. 26. old.

⁴² Kérchy Anna: Tapogatózások. A test elméleteinek alakzatai. *Apertúra*, 2009. tél.

URL: <https://www.apertura.hu/2009/tel/kerchy-2/>

⁴³ Grosz, Elizabeth: *Volatile Bodies. Toward a Corporeal Feminism*. Bloomington, Indiana UP, 1994.

⁴⁴ „But don't think I haven't noticed that these parings-down to authentic self are called 'diets' and that, carried far enough, each offers only the chance of sainthood or revolution, both of which involve preparation for death”

- Walsh, Joanna: *Girl Online: A user manual*. sajtófordítás. New York, *Verso*, 2022.

Az első mém, amit elemeznék, a tesz-vesz város című gyerekkönyv egy illusztrációját használja fel, és szimpla szövegeket montírozva a rajzra mesél egy megszenvedett testélményről.

Az 5 fotóból álló mém képsorozaton egy rajzolt nyulat látunk különböző kivágatokban. A képeken a következő szöveg szerepel: „*Anya. Tudod, hogy értékelem az igyekezeted, de évtizedek óta gyűlölöm ezt a ruhát. Mióta először kigúnyoltak miatta az angyallelkű gyerekek. Mióta minden évben más ruha a divat. De ez a borzalom sehogy se jön le rólam. Nem férek bele, Anya. A szereteted szövete feszül bőrömön. Vagyis az, amit te szeretetnek hiszel. Próbáltam kivágni magamat belőle, de feszül, vérzik, nem ereszt. Szabadíts ki anyám! Szabadíts ki ennek a testnek gúnyolt, kéjnedvből szőtt otromba kezeslábasból.*”⁴⁵

Számomra azért érdekes és nagyon fontos pontja ez a dolgozatnak, mert egy magyar nyelvű példáról van szó, ami szépen megmutatja, hogy egy átfogó és univerzális jelenségről beszélünk, ami már hazánkban is megjelent. Kristeva gondolkodása mentén az anyától való elszakadás a primer és elsőszámú abjekciós élményünk. Én azon tanakodtam, hogy vajon arcunk folyamatos alakítása és testünk sanyargatása lehet-e az anya által adottnak a megtagadása, csak úgy, mint azt írja Kristeva a tejről. A test mint ruha jelenik meg a feltételezett elbeszélőnk elméjében, ami jól érzékelteti, hogy testünk a kortárs lányagyakban már mint lecserélhető, szabható, alakítható koncepció létezik.

Valami, amit a divat által tervezhetek át,

aminek aktuális csúcsállapotát megmondja nekem a TikTok vagy a Youtube. De ez az alakítási folyamat szenvedtet, hiszen végtelen szépségmunkába⁴⁶ kerül.

⁴⁵ „Más anyák jobbat adtak volna ebből is”. @teszvesztoszva, Instagram, 2024

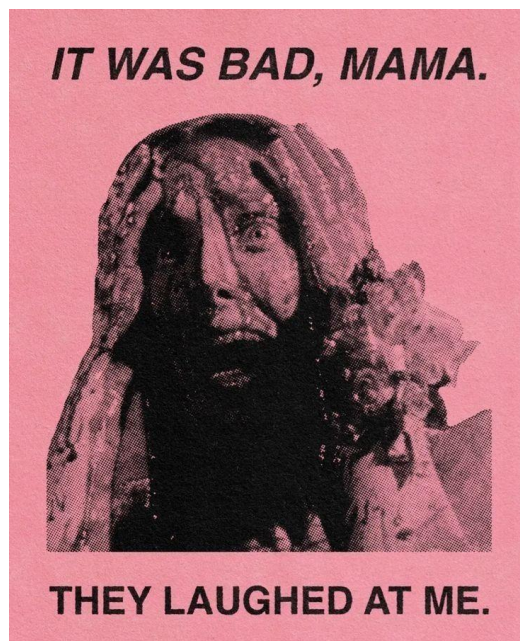
⁴⁶ A fogyókúra, a fitness, a szőrtelenítés mind olyan fizikális fájdalommal járó, önfegyelmet igénylő, a megfélemltetlennek való megfelelés aszketikus gyakorlatok, melyek ráadásul a szimulált élvezet látványos jeleivel kell kiegészüljenek a femininitás és az erotika szétválaszthatatlanságának (itt a „nőietlenül” abjekt, eredendően hájas, szőrös, izzadt test áterotizálása), a további fogyasztásra gerjesztő „idióta fogyasztói öröm” (Žižek, Slavoj: For They Know Not What They Do: Enjoyment as a Political Factor. London, Verso,

Minden reggel elvégezni a 15 lépéses arcápolási rutint, ami kemikáliákkal marja le rólam a halott bőrt, összeesésig edzeni, este vastagon testápolózni, vérvörösre radírozni a bőröm, szőrtelenítés közben görcsbe rándulni vagy kisebb vagyonokat kiadni, hogy soha többé egy szem szőr ne nőhessen rajtam, és még így is minden igyekezetünk ellenére az elérhetetlent üldözni, miközben a szeretet (vagy az, amit mások szeretetnek hisznek) szétfeszít. Az önabjekció itt mint önkibelezés jelenik meg, a saját maga transzírozása által mutatja meg nekünk a feltételezett írónk, hogy mennyire nagy és elviselhetetlen az a fajta testi élmény és terror, amit anyánk beváltathatatlan szeretete ad, az,

hogy az anyánk által kapott testünket – még ha le is tagadjuk a rokoni szál minden jellemét az arcunkról – nem tudjuk a mindenkori szépségre váltani. Gyomorgörcsös és szorongató érzés. Gúny és megvetés tárgya vagyok és leszek, minden hiába, ez a test, ez a hús sosem jön le rólam.

„NYITOTT SZEMMEL MEGYEK A KÍNSZENVEDÉS ELÉBE, SZEMREBBENÉS NÉLKÜL TELJES TUDATOMNÁL MARADOK, MIKÖZBEN NYESIK, VÁGJÁK, ÖSSZEÖLTIK DÉDELGETETT, VESZEDELMEK SZERVEIMET.⁴⁷” „ISTENEM, HÁT EZ MINDEN, AMI VAN, (...) A NEVETÉS, A KÖNNYEK? AZ ÖNIMÁDAT ÉS AZ ÖNUTÁLAT? A MEGDICSŐÜLÉS ÉS AZ UNDOR?⁴⁸”

De nem csak ez kerül abjekt megvilágításba, hanem a gyermeklét és a születés paradoxona is. A teljes kétségbeesés jelenik meg az olvasó számára egy olyan élményből, ami a saját testem taszítását eredményezi. A szakrális pedig beférkőzik a tudatba. Angyal lelkű gyerekek. A gyermek, mint a tisztaság és a naivitás eszményképe. De a gyermeklét kegyetlen és a legnagyobb formálónk. Amit gyermekkorunkban kapunk, az többszörösen csapódik le bennünk. Felnövök, és nem tudok mit kezdeni a fesztű érzéssel, hogy valami nincs rendben velem, és ezt ki kell adjam magamból, ezért képekhez és szavakhoz fordulok.

1991) és a termékkel asszociált izgató/izgalmas életstílus jegyében”

- Kérchy Anna: Tapogatózások. A test elméleteinek alakzatai. Apertúra, 2009. tél.

[URL:https://www.apertura.hu/2009/tel/kerchy-2/](https://www.apertura.hu/2009/tel/kerchy-2/)

⁴⁷ Plath, Sylvia: Naplók. Ford. Lázár Júlia, Bp., Marfa-mediterrán és Pesti szalon kiadók, 1998. 51. old

⁴⁸ Plath, Sylvia: Naplók. Ford. Lázár Júlia, Bp., Marfa-mediterrán és Pesti szalon kiadók, 1998. 20. old

A gyermeki seb és trauma a gúny élményét reflektálja a nyúl és a gyerekeknek szánt illusztráció használatában is, ami rendkívül jellemző ezekre a blog mémekre.

Különösen Hello Kitty lett egy jellemzően visszatérő gyermeki elem, akinek masnis és kedves léte kifordul és kibeleződik ezekben a vizuális feldolgozásokban. Mondhatni a gyermekkor kerül górcső és szubverzió alá. A gyermekeinket védjük és mindennél fontosabbnak tartjuk őket, de amikor egymástól vagy magunktól kéne megvédeni őket, akkor elfordulunk tőlük. Ezt a kétszínű hozzáállást, ezt a paradox szituációt emeli ki a kép. Az anya igyekszik védeni a gyermekét. Néhányunk anyja nem engedi, hogy sminkeljünk, hogy körmöt fessünk, de mégis eljutunk oda, hogy ezeket meg kell tennünk. Néhányunk anyja megfogadja, hogy sose vesz Barbie-t a gyermekének, de a gyermek mégis három hónapot tölt anorexiával egy mentális intézményben. Mégis, nem ide akarnak minket visszataszítani? A mell nélküli sovány test, a szőr hiánya, a „bababőr”, a tejszőke loknik. Nem az-e az elvárt tőlünk, hogy egy olyan gyereklétbe és testbe térjünk vissza, ami eleve sosem volt a miénk? Az angyali ártatlanságba, ami végül is igazából sosem létezett?

Fontosak a szavak, az asszociációk láncolata: *„gyűlölet, angyal, borzalom, feszülés, szeretet, kívágni, vérezni, szabadság, kéjnedv, otromba.”* Mintha a születés képei tárulnának elénk, annak csupasz és nyers, naturalista valójában. A gyermek angyali, a gyermeket kívágyák, az anya vérzik, a kéjnedv terem, a szülés kívülállóként otromba, a test szétfeszül...a gyermek szabad. Szabad, hogy 25 év elmúltával arról írjon az interneten, mennyire gyűlöli, hogy testbe született, és anyjának esdekелjen, hogy az szabadítsa meg anyagától.

„Itt vagyok, egy halom emlék a múltból és álom a jövőről, formás kis húsköteggé csomózva” - írja Plath. Emlék a gyermekekről, emlék a megalázottságról, emlék a születésről, egy húsköteggben, ami anyám arcába fog belenőni.

De anyám nem tud megszabadítani az elvárásoktól és a testtől, és ezért gyűlölöm őt és megvetem és leválok tőle. De anyám az egyetlen, aki megvédhet, ezért foggal körömmel ragaszkodom hozzá, könyörgöm neki, hogy vágjon ki engem testemből, és mint újjászületett hadd kezdjem előről ezt az életet, hadd próbálhassam meg még egyszer, és megint és megint és megint. Empátia. A legnagyobb teher. Mert ezek után szembesülök vele, hogy ezen anyám is átment, és az ő anyja és az ő anyja előtte. Ők is beleszülettek egy nyomásba, ami kegyetlenséget és megvetést szül. Düh és elkeseredés. Anyám igazából jobban érti az anorexiám, mint én valaha, és ettől rosszul leszek. Empátia lány és nő között. Alárendelt és fölérendelt között, egy isten és egy angyal között.

„APÁD HALÁLÁVAL AZONBAN ABNORMÁLISAN ANYÁD „IRODALMI” SZEMÉLYISÉGÉHEZ KÖTÖDTÉL. MEGRÉMÜLTÉL, AMIKOR MEGÁLLTÁL A BESZÉDBEN, ÉS AZ Ő HANGJÁNAK VISSZHANGJÁT HALLOTTAD, MINTHA BELŐLED BESZÉLNE, MINTHA TE NEM IS EGÉSZEN TE LENNÉL, DE AZ Ő NYOMÁBAN NŐNÉL ÉS FOLYTATÓDNÁL, MINTHA A KIFEJEZÉSEI A TE ARCODBÓL NŐNÉNEK KI ÉS ÁRADNÁNAK SZÉT.⁴⁹”

My mother hates her body
We share the same outline
She swears that she loves mine
She tells me, 'Ugly things belong with me'.
Your body is the tower you long to escape,

Every woman who's ashamed of her body is a victim of torture. Every woman who doubts her own judgment is a victim of torture. So just how many women do you know who haven't been pulled apart? (Gage 22).

A második mém pont ezt az empátiát dolgozza fel. A képen egy babát látunk, aminek hasfala fel van vágva és műanyag belei kivehető módon sorakoznak mellette, miközben arckifejezése szenvedésről árulkodik. A fotó felett idézetek kivágata látszik, ezek a következők: „Az anyám utálja a testét, ugyanaz a kontúrunk, megesküszik, hogy az enyémet szereti.⁵⁰” „Azt mondja nekem: a csúnya dolgok hozzám tartoznak. ”A tested a torony, amiből szabadulnál.⁵¹” „Minden nő aki szégyelli a testét, kínzás áldozata. Minden nő, aki kételkedik a saját ítélőképességében, kínzás áldozata.

Szóval mennyi olyan nőt ismersz, akit nem szedtek darabokra?⁵²” Nem tudok idegenként tekinteni az anyám fájdalmára hiszen ez az én fájdalmam is. A női testben való születés fájdalma, ami tagadhatatlanul létem része. Már utaltam rá, hogy ezek az öniró mémek, mint oly sok posztmodern alkotás, hemzsegek az intertextualitástól, az utalásoktól, az iróniától és a játéktól.

Talán a folyamatos utalások Plath művészetére már ezt alátámasztották, itt pedig, az első ide montírozott idézetben Lucy Dacus dalának (My Mother & I) részlete lett összemontírozva a szétcincált női baba képével. Amikor gyerek voltam és láttam anyámat tükörbe nézni, az arca mindig szomorúsággal telt meg, és sosem halasztotta el, hogy megjegyezze, hogy amit lát, az csúnya. Az első emlékem az, hogy hálát adok istennek, hogy az anyám szép. Sosem hisz nekem. Mióta felnőttem, már én sem hiszek neki. Empátia. Egy kibelezett testet látunk, szétcincált önabjekció, a testet, mint ki-be-belezhető szerveket, mint cserélhető, mint műanyag játékot.

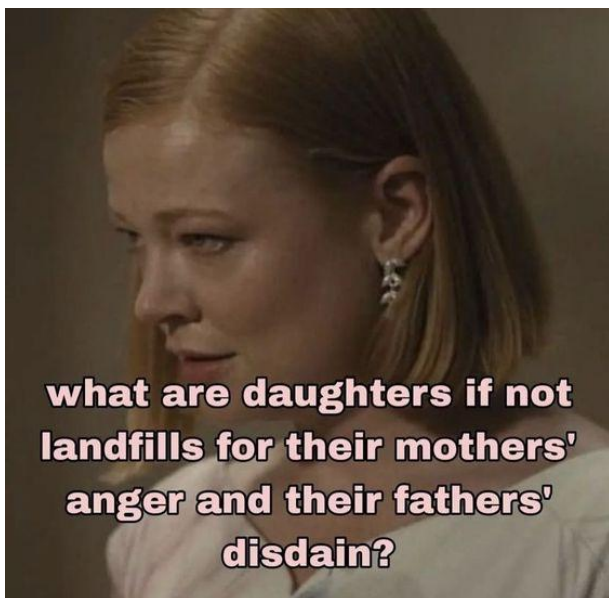
⁴⁹ Plath, Sylvia: Naplók. Ford. Lázár Júlia, Bp., Marfa-mediterrán és Pesti szalon kiadók, 1998. 37. old

⁵⁰ Dacus, Lucy. „My Mother & I”, 2019, sajátfordítás. Matador Records, 2019

⁵¹ Hall Gailley, Jeanine. „Introduction to the Body in Fairy Tales”, Field Guide to the End of the World, sajátfordítás. Moon City Press, 2016

⁵² Gage, Carolyn. „The Second Coming of Joan of Arc and Other Plays”, sajátfordítás. Herbooks, 1994

De a szenvedő arc ott van és nem ereszt minket. „Minden nő, aki szégyenli a saját testét, kínzás áldozata.” Önabjekció által fedem fel, hogy szenvedek/ünk, és nem tudjuk így se megszabadítani egymást. Feloldozásra várunk egymástól, de amikor megkapnánk, akkor elutasítjuk azt.

„De mik is a lányok, ha nem szeméttelépük az anyjuk dühének és az apjuk megvetésének?”

Teszi fel a kérdést egy újabb ábra. A harmadik vizuális példán egy nő képét látjuk, amire a fent idézett szöveg van rámontírozva. Anyám és az előttem jövő nőgenerációk dühe belémkódolt és fojtogat, egy düh, amit cipelünk, mert a szépség, mint olyan, sosem szűnt meg fojtogatni. (Vajon az ősanyuskám is szégyent érzett, amikor először tükörbe nézett?) Apám megveti anyámat, mert két

kisgyerek mellett, amikor hazaér, anyámnak pisi szaga van. Testnedv és megvetés. Apám megvet engem, mert 13 évesen még nem érdekel az öltözködés és nem sminkelem magam.

Másnap titokban megszállom a mostohaanyám sminkes készletét. Félek megkérni az apám, hogy tampont vegyen nekem, amikor nála vagyok, inkább átvérzem a ruháim és éjszaka titokban kézzel mosom ki a vért. Mindent megteszek, csak az undort és megvetést ne lássam újra a szemében. Már fiatalon megtanultam, hogy kevés undorítóbb dolog van, mint a vér, ami alkalmanként kifolyik belőlem.

A szemét mindig valaminek a többlete. Apám és anyám önmegvetésének többlete tölt ki, és én hiába próbálom, mint egy szívós szemeteszsák belül tartani, ez nem az én részem, ez a Másik integrációja, amit kivet a testem, mint egy idegen baktériumot, és érzem, hogy a varrásnál szakadok ketté. Ezt a szétfeszítést rakom képekbe és szavakba, hiszen a szüleim meggyónták nekem önmegvető titkukat, kinek mondhatnám el, hogy apám gyűlöl, mert anyámra emlékeztetem, hogy anyám szán, mert magát látja bennem.

Utalás. A képen az *Utódlás* (Succession, Jesse Armstrong, 2018-2023) című sorozat Siobhan Roy-a látható (és az őt megformáló Sarah Snook ausztrál színésznőt). Egy törtető női archetípust megtestesítő karakter, szörnyen antipatikus szereplő, aki ott fog rád taposni, ahol csak tud, aki a felső 1%-ba tartozik, akinek családi viszályai mintha csak egy Shakespeare-drámából lettek volna kiemelve, aki egyszerre lesz egy feminista-antifeminista szintézis és mindennek végére egy kibelezett nő, akit saját családja koncolt fel. A brit Vogue újságírója, Claire Cohen a Shiv-ről szóló cikkében arról beszél, hogy ha valamit, akkor azt megláthatjuk Shiv által, hogy nem kell jó embernek lennünk, hogy a sovinizmus áldozatai lehessünk. „Lehetsz a világ legutálatosabb embere, és mégis a legkegyetlenebb módon fognak a padlón tartani simán csak a biológiád miatt. Viselkedhetsz undorítóan, de akkor is magasabb elvárások elé leszel állítva, mint bármelyik férfi, akik ugyanazt csinálják, mint amit te csinálsz, ha nem rosszabbat – csak őket nem hívják boszorkánynak, lotyónak vagy kurvának miatta⁵³.” Shiv foggal és körömmel küzd, hogy komolyan vegyék szakmailag és hogy esélye legyen egy „helyre az asztalnál”, de bármikor felmerül, hogy esetleg lehetne a legnagyobb amerikai médiacsoport örököse, a néző és minden karakter tudja, hogy ez sosem fog bekövetkezni. Shiv-ben nem egyszer forgatja meg a tört saját apja hitegetésekkel és ígéretekkkel, de a megvetés mintha mindig jelen lenne.

Önabjekciónak számít-e egy nő, aki a férfiak törtető kegyetlenségével váltja ki másokból az undort maga irányában? Talán így érthető, miért lett ő az ábra szereplője. Örök küzdés és kegyetlenség, csak, hogy a történet végére mi legyünk a frigid kurvák, akik gyóntatófülkéje apjuk és anyjuk önmegvetésének.

⁵³ „You can be an appalling human and still be kept down in the cruellest way, purely because of your biology. You can behave despicably, but you’ll be held to a higher standard than the men around you, who are doing exactly the same if not worse – and who aren’t being called a witch, a bitch or a slut because of it.”

- Cohen, Claire: The Tragedy of Shiv Roy. sajátfordítás, *British Vogue*, 2023.: URL: <https://www.vogue.co.uk/article/succession-finale-shiv-roy>

((Konklúzió))

Úgy gondolom, hogy a dolgozatban elemzett vizuális anyagok rávilágítanak arra, hogy a kortárs női identitásélmény komplexitása miként jelenik meg az internetes szubkultúrákban, vizuális kultúrában a különböző közösségi média platformokon. Különösen az önabjekció, radikális abjekció fogalma kerül előtérbe, amely az én olvasatomban megküzdési taktika a női testben való lét traumájának feldolgozására és egyben ironikus válasz is a nőkkel szemben felállított kulturális elvárásokra. Ezáltal a fogalom által akartam rávilágítani a testi határok, a szimbolikus tisztaság és a kulturális nyomás átlépésének jelentőségére a vizsgált szubkultúrákban. Az önabjekció olyan módszerként jelenik meg, amelyen keresztül a fiatal nők intertextualitással és saját létélményekkel átszőtt vizuális eszközökkel közvetítik a lánylét paradoxonjait a virtuális térben. Pont emiatt az intertextuális jelleg miatt Sylvia Plath művészete is kiemelt szerepet kap a dolgozatomban, mint egy olyan irodalmi hagyaték, amely az általam fentebb tárgyalt online szubkultúrák tagjai számára identitás-meghatározó relevanciával bír. Plath írásain keresztül reflektál az identitás fragmentálódására és a szubjektum belső feszültségére, ez a létállapot pedig több ponton is visszaköszön a lányinternet vizuális nyelvében az írónőt ábrázoló képeken és tőle vett idézeteken keresztül. Plath művei inspirációt nyújtanak ezekhez a mémekhez azáltal, hogy kifejezik a női testi lét kínjait, a történelem által iszapként ránk rakódott elvárásokat és az önazonosság keresésének kinkeserves folyamatait, melyeket a mai fiatal nők szintén a Plath által használt önéletírói, vallomásos jellegű textuális (és vizuális) önkifejezéssel dolgoznak fel. A groteszket a hiperfeminin kodifikációkkal és szakrálissal keverő mém-montázsok a női identitás küzdelmének újraakkeretezéseként vannak jelen, az abjekció esztétikáján keresztül a női test egyszerre válik a patriarchális társadalmi rend kritikájának szimbolikus terévé és a kortárs internetes lánykultúra lázadásának színterévé. A taktika újdonságát mindennek virtuális, digitális jellege okozza és a kifejezésforma népszerűsége.

Az internet, mint a nemlét és hallucináció tere, paradox módon egy új fajta szabadulási lehetőséget is kínál, ahol az abjektivitás esztétikája által a valóság meghaladásának új formái születhetnek.

IRODALOMJEGYZÉK

- Chang, Kristin: Churching. sajátfordítás. *Up the Staircase Quarterly*, URL: <https://www.upthestaircase.org/kristin-chang.html>
- Clein, Emmeline: The Smartest Women I Know Are All Dissociating, sajátfordítás, *Buzzfeed news*, 2019. URL: <https://www.buzzfeednews.com/article/emmelineclein/dissociation-feminism-women-fleabag-twitter>
- Cohen, Claire: The Tragedy of Shiv Roy. sajátfordítás, *British Vogue*, 2023.: URL: <https://www.vogue.co.uk/article/succession-finale-shiv-roy>
- Cortés, Michelle Santiago: The Hyperlinked Hyperfeminine: Is online girl culture more than a sludge of marketable microtrends? sajátfordítás. *Lux magazine*, 2023, URL: <https://lux-magazine.com/article/girling-online/>
- Creed, Barbara: The Monstrous-Feminine. Sajátford, London, New York, *Routledge*, 1993.
- Dacus, Lucy. „My Mother & I”, 2019, sajátfordítás. *Matador Records*, 2019
- Dowling Price, Deidre: Confessional Poetry and Blog Culture in the Age of Autobiography, *FLORIDA STATE UNIVERSITY*, 2010
- Foucault, Michel: Power/Knowledge. Selected Interviews and Other Writings. 1972-1977, Szerk. Colin Gordon. New York, Pantheon, 1980.
- Gage, Carolyn., The Second Coming of Joan of Arc and Other Plays, sajátfordítás. *Herbooks*, 1994
- Grosz, Elizabeth: Volatile Bodies. Toward a Corporeal Feminism. Bloomington, Indiana UP, 1994.
- Hall Gailey, Jeanine. „Introduction to the Body in Fairy Tales”, *Field Guide to the End of the World*, sajátfordítás. *Moon City Press*, 2016
- Kérchy Anna: Tapogatózások. A test elméleteinek alakzatai. *Apertúra*, 2009. tél. URL: <https://www.apertura.hu/2009/tel/kerchy-2/>
- Kristeva, Julia: Bevezetés a megalázottsághoz. Ford. Kiss Ágnes. *Café Babel 20.sz*, 1996.
- Lenne, Gerard ‘Monster and victim: women in the horror film’, szerk. Patricia Erens, *Sexual Stratagems: The World of Women in Film*, New York: *Horizon*, 1979

- Malet-Karas, Aurore, és Piet, Emmanuelle és Bertin, Eric és Bernard, Delphine: Disordered eating as a repercussion of sexual assault: a consequence to consider, *Eating and Weight Disorders - Studies on Anorexia, Bulimia and Obesity* 27, 2022, URL: <https://doi.org/10.1007/s40519-021-01356-5>
- Plath, Sylvia: Naplók. Ford. Lázár Júlia, Bp., *Marfa-mediterrán és Pesti szalon kiadók*, 1998
- Russo, Mary: The female grotesque. Saját ford. *Routledge*, 1994, New York, London
- Sherbert, Biz: Intimacy and the Machine: Slouching Towards Girlblogging. sajátfordítás. *VARIOUS ARTISTS*, 2022, URL: <https://various-artists.com/girlblogger/>
- Walsh, Joanna: Girl Online: A user manual. sajátfordítás. New York, *Verso*, 2022.
- Wolf, Naomi: A szépség kultusza, Ford. Follárdt Natália, *Csokonai kiadó*, 1999, Debrecen